

givne betingelser at fratage *landsforrædere* deres indfødsret, forsåvidt den er erhvervet ved naturalisation. Til fordel for bestemmelsen herom anførtes, at når den troskabspligt, der er en naturlig forudsætning for naturalisation, groft tilsidesættes, er det kun rimeligt, at indfødsretten tages tilbage. Heroverfor blev imidlertid gjort gældende, at det i påkommende tilfælde vil vise sig, at kun et fåtal af de statsborgere, der svigter deres land, er naturaliserede, hvorfor en særregel for sådanne tilfælde var uden større betydning. Desuden må man regne med, at de pågældende bliver statsløse, hvis indfødsretten fratages dem, hvilket er principielt uheldigt og desuden betyder, at de ikke kan sendes ud af landet. Hvad man kan opnå er kun at fratage dem visse borgerlige rettigheder, derunder valgretten. Men dette kan, om man finder anledning dertil, også gøres på anden måde og således, at man ikke blot rammer naturaliserede landsforrædere.

Foruden disse spørgsmål drøftedes en række enkeltheder, af hvilke nogle var af sproglig, andre af overvejende teknisk karakter, og der udarbejdedes i indenrigsministeriet en række foreløbige ændringsforslag.

Under lovforslagets første behandling havde den tanke været fremsat, at det ville være af værdi, om repræsentanter for de rigsdagsudvalg, der i Danmark, Norge og Sverige beskæftiger sig med statsborgerretslovgivningen, fik lejlighed til direkte at udveksle synspunkter angående de foreliggende forslag til nye love på dette område. Fra norsk og svensk side sluttede man sig hertil, og det aftaltes da, at der den 8. og 9. maj på Christiansborg skulle afholdes et *fælles-skandinaviske møde* med det nævnte formål for øje.

Til at deltage i dette møde udpegedes fra dansk side, efter at sagen havde været forelagt de i folketingets finansudvalg repræsenterede partier, 4 medlemmer af landstingets indfødsretsudvalg (*P. Mortensen, Ingeborg Hansen, Bjerre og Jørgen Otsen*) samt 2 folketingsmænd (*Steen og Evald Christensen*). Desuden deltog indenrigsminister *Smø-*

*rum*. Fra Norge mødte 5 stortingsmedlemmer tillige med justitsminister *Gundersen*, fra Sverige 6 rigsdagsmedlemmer samt justitsminister *Zetterberg*. Mødet overværedes tillige af embedsmænd fra hvert af de tre lande. Det lededes af landstingets formand, fru *Ingeborg Hansen*.

Det blev under forhandlingerne klarlagt, at der såvel i Norge som i Sverige var aldeles overvejende stemning for med hensyn til fremmede kvinders erhvervelse af statsborgerret i det pågældende land efter indgåelse af ægteskab med en indlænding at vælge *naturalisationslinien* fremfor erklæringslinien. Afvigende synspunkter kom vel til orde, men det var den almindelige opfattelse, at naturalisationslinien burde foretrækkes som den principielt rigtige, og at dens gennemførelse i praksis ikke behøvede at medføre større ulempe, når man ved lovens administration viste de pågældende kvinder det hensyn, de havde et naturligt krav på. I Norge og Sverige ville den praktiske forskel mellem de to metoder, efter hvad der hævdedes, i almindelighed ikke blive stor, men man erkendte, at sagen stillede sig noget vanskeligere for Danmarks vedkommende, fordi naturalisation her ikke er et administrativt, men et lovgivningsanliggende. Indenfor den danske delegation var meningene om dette spørgsmål delte. Man anså det for sandsynligt, at erklæringslinien havde betydelig tilslutning på rigsdagen, og måtte derfor forbeholde sig sin stilling til sagen. Dog fremhævedes det, at opfattelsen i de to andre lande var et argument, som der ville blive lagt vægt på, når afgørelsen skulle træffes.

Med hensyn til *landsforræderiparagraffen* (§ 9) var stillingen den, at det svenske regeringsforslag havde udeladt denne paragraf, som man efter nærmere overvejelse fandt stridende mod en bestemmelse i den svenske forfatning (§ 33 i „regeringsformen“), og som der iøvrigt ikke indenfor den svenske delegation var noget ønske om at få optaget i loven. I Norge fandt man det derimod ønskeligt at have en sådan bestemmelse, eventuelt dog i en modificeret form, f. eks. så-